

Arrest

nr. 294 938 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2023 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies) alsook een inreisverbod van drie jaar. Het huidige beroep is gericht tegen het inreisverbod van drie jaar, dat als volgt gemotiveerd is:

“Meneer M. werd gehoord door de politie van PZ Ukkel/Watermaal-Bosvoorde/Oudergem op 03.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

[...]

In voorkomend geval, alias: [...] met Italiaanse nationaliteit wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Meneer M. heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05.06.2021 en aan de herbevestiging van het BGV dat hem betekend werd op 04.04.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Poibruno op 05.06.2021 werd meneer M. aangehouden omwille van feiten van heling. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel-Hoofdstad/Elsene op 03.04.2023 werd hij ook aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Meneer M. heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Meneer M. verklaart een duurzame relatie te hebben met mevrouw V. G. ("[...]") en met haar samen te wonen. Het (louter feit dat zij samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM". Meneer M. toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij meneer M. niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Senegal. Zowel meneer M. als mevrouw G. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de Illegale verblijfssituatie van meneer M. in België. Meneer M. verklaart verder geen andere familie of kinderen te hebben in België.

Hij verklaart ook dat hij naar België is gekomen om vrienden te bezoeken. Hij toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien stellen de sociale relaties die meneer M. gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Meneer M. brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.3”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Moyen unique : violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), combinée à la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

3.1.

L'Office des Etrangers motive sa décision de la manière suivante :

[...]

L'Office des Etrangers considère que le requérant, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

Il lui inflige une interdiction d'entrée de 3 ans.

3.2.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[² Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. § 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.3.

L'Office des Etrangers ne démontre pas plus les raisons pour lesquelles le requérant, par son comportement, peut compromettre l'ordre public.

A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant peut compromettre l'ordre public.

Dans le cas présent, l'Office des Etrangers indique que le requérant aurait été entendu, le 5 juin 2021, par les services de police concernant des faits de recèle. Néanmoins, le requérant conteste avoir commis la moindre infraction de ce type.

Quant aux faits litigieux du 3 avril 2023 selon lesquels il aurait commis un vol à l'étalage, le requérant indique ici encore qu'il était accompagné par des tiers, qui eux-mêmes ont été interpellés pour des faits de vol à l'étalage.

Il n'apparaît pas, en tout état de cause, que des poursuites aient été diligentées à son égard ni même que les deux infractions mentionnées par l'Office des Etrangers (recel du 5 juin 2021 et vol à l'étalage du 3 avril 2023) peuvent être imputées au requérant.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...]

Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger 1 ».

Dans le cas présent, il n'est pas démontré que le requérant ait effectivement participé aux deux infractions reprochées de sorte que la motivation invoquée par l'Office des Etrangers ne peut être démontrée, en violation de l'obligation de motivation à laquelle est tenue l'autorité administrative.

3.4.

Le requérant n'a pas plus été invité à être entendu sérieusement par les autorités. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, à laquelle se rallie Votre Conseil (voir l'arrêt « M.G. et N.R. » du 10 septembre 2013), prévoit que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

Au vu du dossier administratif, il ressort du questionnaire du 3 juillet 2023 que le requérant a été entendu parce qu'il est en séjour illégal, et c'est pourquoi il va recevoir un ordre de quitter le territoire (avec maintien) en vue de son éloignement vers son pays d'origine. Partant, il ne peut être valablement considéré que le requérant a pu, lors de cette audition, faire connaître son point de vue, s'agissant de l'interdiction d'entrée prise à son égard.

Il n'apparaît pas que l'autorité administrative ait tenu compte de la vie privée du requérant. Il convient de constater que l'autorité devait avoir connaissance de l'existence de cette vie privée en Belgique puisqu'il ressort du dossier que le requérant a noué une relation amoureuse avec Madame V. G. et cohabité avec elle.

A la lecture de la décision attaquée, l'autorité administrative ne tient effectivement aucunement compte du fait que le requérant n'a plus aucune attache dans son pays d'origine et qu'il est totalement dépendant, tant économiquement qu'émotionnellement, de sa compagne.

Si effectivement, le droit au regroupement familial est automatiquement reconnu si le requérant répond aux critères légaux, le respect de la vie privée et familiale n'est pas conditionné à l'introduction d'une demande de regroupement familial. Ces éléments sont susceptibles d'exister sans que ne soit formulée aucune demande. L'absence de demande de regroupement familial ne dispense pas la partie adverse de prendre en compte ces éléments.

3.5.

Enfin, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

En conséquence, l'acte attaqué étant illégal, doit être annulé."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waar deze op gesteund is. Uit verzoekers middel blijkt ook duidelijk dat verzoeker deze motieven kent en begrijpt, nu hij deze inhoudelijk betwist. Er is dan ook voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt *in concreto* dat niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom gekozen werd voor een duur van het inreisverbod van drie jaar, wat de maximumtermijn is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers dat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan heling en winkeldiefstal. Hij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-240/17 van 10 januari 2018 waarin werd gesteld dat ook bij het opleggen van het inreisverbod rekening wordt gehouden met het reëel en actueel gevaar voor de openbare orde.

De Raad merkt op dat, vooreerst, het bestreden inreisverbod op zich niet werd gegeven om redenen van openbare orde, maar wel omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (artikel 74/11 § 1, 1°, van de vreemdelingenwet) en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (artikel 74/11, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet). Het derde lid van artikel 74/11 § 1, van de vreemdelingenwet laat inderdaad toe om bij een ernstige bedreiging van openbare orde of nationale veiligheid een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Dit is echter in de huidige zaak niet het geval. Aan verzoeker werd overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet een "algemeen" inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Daarbij wordt het feit dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad beschouwd als een verzwarende omstandigheid waarom een inreisverbod van drie jaar en niet een kortere termijn wordt opgelegd. De bestreden beslissing verwijst hiertoe naar een administratief politieverlag van 5 juni 2021 met betrekking tot feiten van heling, en een tweede politieverlag van 3 april 2023 wegens winkeldiefstal, die zich in het administratief dossier bevinden. Het gaat aldus om concrete feiten, waarbij de verzoeker zich in staat van herhaling bevindt en die voldoende recent zijn. In zijn middel ontkent verzoeker deze feiten en wijst hij er op dat er gerechtelijke vervolging tegen hem werd ingesteld. De Raad merkt echter op dat verzoeker zich hiermee beperkt tot algemene verklaringen. De feiten vernoemd in de bestreden beslissing vinden steun in de twee politieverlagen in het administratief dossier; deze worden geacht met de waarheid overeen te stemmen zolang het tegendeel niet wordt bewezen. Het feit dat er actueel geen gerechtelijke vervolging op grond van deze feiten werd ingesteld, houdt niet in dat de verwerende partij hier geen rekening zou mogen houden bij het nemen van het inreisverbod.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van het hoorrecht. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

Verzoeker betoogt dat hij weliswaar werd gehoord over het voorgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, maar niet betreffende het inreisverbod, waarover hij zijn standpunt dan ook niet heeft kunnen geven over de duur van het inreisverbod. Hij wijst op het feit dat hij een relatie heeft met een Belgische dame, met wie hij heeft samengewoond en van wie hij afhankelijk is.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker wel degelijk werd gehoord door de verwerende partij met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Verzoeker heeft hierbij gewezen op zijn relatie met V.G. en verklaarde dat hij met haar samenwoont. De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, dat het loutere feit dat verzoeker samenwoont met een Belgische burger die niet kan gedwongen worden het grondgebied te verlaten niet betekent dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Senegal. Er wordt op gewezen dat zij beiden wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was omwille van de illegale verblijfsstatus van verzoeker. Verzoeker verklaarde geen andere familie of kinderen te hebben in België. Er wordt ook gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van een enige afhankelijkheid met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Aldus blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers relatie in België. Verzoeker voert thans aan dat hij, indien hij opnieuw zou zijn gehoord met betrekking tot het inreisverbod had kunnen wijzen op de relatie en dat hij economisch en financieel afhankelijk is van zijn partner. De Raad merkt op dat verzoekers betoog zich beperkt tot algemene beweringen en dat hij nalaat enig concreet element aan te brengen waaruit kan blijken dat zijn situatie zodanig is dat er in hoofde van de Belgische overheid sprake zou zijn van een positieve verplichting. Verzoeker voert dan ook geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij, indien hij (opnieuw) zou zijn gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die bepalend waren voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien hij (opnieuw) gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder merkt de Raad op dat het gegeven dat het inreisverbod voor een groot deel dezelfde motivering bevat als het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen motiveringsgebrek inhoudt. Beide beslissingen steunen immers op dezelfde vaststellingen in rechte en in feite. Dit volgt ook uit artikel 74/11 § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat stelt het bevel om het grondgebied te verlaten "*gepaard gaat*" met een inreisverbod in de vernoemde gevallen. Het bestreden inreisverbod wijst er uitdrukkelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod omdat er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT